

Antidogma - Tel-Avivi börze: egy Salit 1027 palesztint ért

2011 november 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Netanjahu-kormány és a Hamasz között egy izraeli hadifogoly több mint ezer palesztin politikai fogolyra való kicserélése tárgyában létrejött megállapodást a tranzakció vallási-ideológiai és geopolitikai aspektusainak figyelembe vételével kell elemezni.

Aki átfutotta a Talmudot, az jól tudja, hogy egy zsidó élet árát nem lehet összevetni egy nem zsidóéval. Ez az eszme, így vagy úgy, minden cionista zsidó tudatalattiját átítatja, és végül megfert?zte az Izrael iránt elkötelezett gojokat is, amint azt az ismert anticionista aktivista, Izrael Sahak hangsúlyozza könyvében (Zsidó vallás, zsidó történelem. 3000 év súlya).

Ezek után rögtön érthet?, hogy a szám kérdése fel sem vet?dik egy cionista számára, mert az alkudozás nem azonos kategóriák között zajlik.

A gojok közötti konfliktusokban általában abból az elvb?l indulnak ki, hogy egy fogoly=egy fogoly, és a cserét nagyjából egyenl? alapon bonyolítják le, persze tekintettel az adott politikai kontextusra. Izraellel kapcsolatban ez az okoskodás érvényét veszti. A cionista entitás számára arról van szó, hogy (legalábbis emberéletekben mérve) bármi áron meg kellett menteni Gilad Salit tizedest, egyszer?en csak azért, mert zsidó, és így par excellence más, „fels?bbrend?” lényeg?, mint a többiek. Tekintélyes rabbik állítják, hogy valójában egyedül a zsidók számítanak emberi lényeknek.

Ebben az ügyben egyértelm?en a vegytiszta cionista logika vezérelte a tel-avivi vezetést. Izrael Sahak szerint a vallásos cionisták számára a kérdésnek ráadásul van egy másik aspektusa is: ha ugyanis egy zsidó halála a judaizmus rituális ceremóniáin kívül következik be, az maga a botrány. Egy zsidó ugyanis még holtában is a közösségéhez tartozik, amelyet állításuk szerint a cionisták képviselnek, és minden zsidónak tudnia kell, hogy „Izrael” nem fogja engedni, hogy úgy hagyja el az árnyékvilágot, mint bármelyik közönséges halandó. Márpedig ez történhetne, ha háború robbanna ki a térségben. Tehát a Közel-Kelet állandó háborús légköre alapján kell megvizsgálni ezt a fogolycserét, különös tekintettel arra, hogy ki avatkozott be az alkudozás sikere érdekében.

Cionista források szerint Salit szabadon bocsátásáról Leon Panetta amerikai hadügyminiszter izraeli és egyiptomi látogatásán született megállapodás október elején. Az Obama-kormány és az USA-ban hivatalosan terrorista szervezetnek nyilvánított Hamasz vezet?i közötti kapcsolat az egyiptomi Muzulmán Testvérek radikális iszlamista mozgalom révén jött létre, amelyre az amerikaiak Mubarak bukása óta kiemelt szerepet osztottak annak érdekében, hogy Egyiptom továbbra is az amerikai-izraeli érdekszférában maradjon.

A Hamasz lényegében az egyiptomi testvériség palesztinai fiáléja, és Obama erre a hagyományosan Irán-ellenes irányzatra akar támaszkodni, hogy leválassza a Hamaszt Szíriáról és Iránról. Az amerikaiak végs? soron egy mérsékelt és Nyugat-konform, vagyis USraellel szövetséges szunnita blokk létrehozásán ügyködnek Szaúd-Arábia és a Muzulmán Testvérek bevonásával.

Könnyedén kitalálható, hogy mindez az anticionista ellenállás nemzetközi frontja, vagyis Szíria és Irán, következésképpen Libanon és f?leg a Csáhál legy?zhetetlenségének mítoszát alaposan megtépázó síita Hezbollah ellen irányul. Ez a stratégia magába foglalja a Hamasz „helyzetbe hozását”, amelyet Mahmud Abbasnak némileg sikerült háttérbe szorítania azzal, hogy az ENSZ-ben szembeszállt Obamával és Izraellel, és egy palesztin állam elismerését kérte az 1967-es határok között (amivel ugyan a Palesztin Hatóság lényegében elismeri a cionista fait accompli-t, vagyis a szentföldi latorállam de iure létét is, Tel-Aviv számára azonban ez sem elég engedmény).

Mindazonáltal a palesztin diplomáciai offenzíva arra kényszerítette Obamát, hogy végül levegye az elfogulatlanság álarcát, és megvétozza Mahmud Abbasz felvetését, mégpedig olyan diskurzust használva, amely egy választási kampányt folytató Likud-jelölthöz is méltó lett volna. Az amerikaiak „megbüntették” tehát Mahmud Abbaszt az önállósodási törekvéseiért, és ismét nyeregbe ültették a Hamaszt, lehetővé téve számára, hogy learathassa a babérokat a palesztin közvélemény és az érintett családok körében a foglyok kiszabadításáért.

Íme a végeredményben meglehetősen mérsékelt ár, amelyet a cionista entitás fizetett Salit tizedes szabadságáért: ezeregnéhány palesztin, akik közül egyeseket lakhelyelhagyási tilalommal fognak sújtani, még „szabadon” is! Ami pedig a többieket illeti, ha az ilyesféle megállapodásokat kísérik titkos kitételek dacára sem maradnak nyugton, akkor nagyon könnyen az izraeliek által világszerte gyakorolt „célzott likvidálások” áldozatainak számát gyarapíthatják – Obama áldásával és a cionizmusnak alávettett „humanista” tekintélyek közönye mellett.

Az USA és a Muzulmán Testvérek közös patronálásával a Hamasz és Izrael között létrejött „üzleti” tranzakció tehát egy újabb lépést jelent az Irán-ellenes szunnita blokk létrehozásának folyamatában. Egyszerűen arról van szó, hogy a közel-keleti hatalmi játszma cinkelt kártyalapjainak az újraleosztása során Washington köré gyűjtsék mindazokat az állami és politikai tényezőket, amelyek jobban félnek az iráni iszlám forradalom kisugárzásától, mint az amerikai imperializmustól és az izraeli expanzionizmustól együttvéve.

Addig is, amíg ez az amerikai Izrael-lobbi által kifűzött machiavellisztikus terv megvalósul, Washington a biztonság kedvéért magasabb fordulatszámra kapcsolja a korábbi háborúinak közhangulati előkészítésében bevált atrocitás-propagandát, ez alkalommal Iránra hangolva azt.

Augusztusban szenátorok egy csoportja levélben arra szólította fel Obamát, hogy az USA „juttassa csűdbe az iráni központi bankot”. Legutóbb pedig, miután felröppent a rémhír Szaúd-Arábia amerikai nagykövetének a meggyilkolására szűtt állítólagos iráni összeeskűvésű, az előbbi akció egyik főkolomposa, a republikánus Mark Kirk kijelentette, hogy „az amerikai politikának az iráni pénz összeomlását kellene megcélöznie”.

Az nyilván fel sem vetűdött a közismert „héja” kolibriagyában, hogy országa totálisan lestrapált állapota láttán sokkal inkább a saját központi bankja és a saját valutája miatt kellene aggódnia.

Gazdag István, demokrata.hu

[Tweet](#)

Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

MAGYAR MENEDZS
KÖNYVESÉRT

Ajánló